

Stil krav til dyrepensionen

Man må se sig godt for, hvis hunden eller katten skal i feriepension.

Af Hanne Goldschmidt

Her er der god plads.

Nu er det ferietid igen, og det årlige problem melder sig: Hvor gør vi af Mis og Trofast, mens vi er på ferie? Måske er det slet ikke noget problem for Dem, fordi De har en fast løsning til brug hvert år. De har måske endda den allerbedste løsning af alle - at venner af både Dem og familiedyret tager sig af det i ferien.

Men skal hunden eller katten i pension, skal man se sig godt for.

Ikke den første, den bedste

Det er godt nok lidt sent at sige det for i år, men man bør være i god tid, hvis man vil finde det rigtige sted. Der er hunde- og kattepensioner nok i landet, men selv om der er mange, mange gode, er der desværre også en del mindre gode, og de bedste har det med at få hurtigt udsolgt i højsæsonen.

Man skal give sig god tid til at finde det, der passer til netop ens

eget dyr. Hunde og katte er jo individualister som vi andre, og hvad den ene bliver glad for, behøver ikke at være lykken for den anden.

Men først og fremmest er der en lang række helt basale ting, man bør sikre sig, før man bestemmer sig. Derfor skal man helst besøge flere steder og se sig godt for. Det er den eneste måde, man har, til at sikre sig, at ens dyr ikke havner på et af de mindre gode steder.

Brug øjnene og stil spørgsmål

Hvad skal man så indprente sig? Ja, først og fremmest er der renligheden. Den springer i øjnene (og i næsen!), især når den ikke er der! Og i så fald skal man straks sige pænt farvel og gå sin vej.

Man skal forlange at se de bokse og løbegårde, dyrene skal bo sig i. Hvis man ikke kan få lov til det, er det klogt at overveje at finde et andet sted. Ejerne kan hævde, at et

besøg vil forstyrre de dyr, der bor i pensionen, og det kan muligvis godt være rigtigt. Men det her drejer sig om at overlade et familiemedlem til fremmede, og så har man lov til at forlange grundig indsigt i forholdene på stedet.

Spørg om alt, hvad De synes er vigtigt: Hvor ofte luftes der? Hvad fodres der med? Er der en fast dyrlæge knyttet til stedet? Er det muligt at isolere eventuelle løbske tæver, så stedets hanhunde ikke går til i frustration og ulykkelig kærlighed?

Glem endelig heller ikke at sikre Dem, at der er en voksen, ansvarlig person, som holder opsyn med dyrene i alle døgnets timer. Opsynet med pensionærerne bør aldrig overlades til mindreårige, hvor højt de end elsker dyr.

Kvalitet koster

Regn hundens eller kattens ferieophold med som en del af det samlede feriebudget. Det er nemlig ikke gratis at drive en god dyrepension. Sådan én har store udgifter, ikke bare til ordentligt foder, men især til optimale, ydre forhold og dygtigt personale.

Husk, at det aldrig bliver let tjente penge at drive sådan en virksomhed, hvis det skal gøres ordentligt. Arbejdstiden er alle døgnets timer uden undtagelse, fritid må nærmest afskrives, i hvert fald i højsæsonen, og det personlige engagement skal være stort for at kunne bære ansvaret. Det er kun virkelige dyrevenner, som magter den slags.

Har man altså fundet det rigtige sted til sin hund eller kat, må man anstændigvis også give en ordentlig løn til dem, der giver dyrene et godt ferieophold. Man kan nu engang ikke få høj kvalitet til discount-pris.

Men husk på den anden side, at

en høj pensionspris ikke uden videre behøver at være lig med en pension.

Den rette stemning

Det allervigtigste at mærke sig, når man gør det opsøgende arbejde, er nemlig selve stemningen på stedet. Hvordan har dyr og mennesker det med hinanden?

Er dyrene trygge ved de folk, som passer dem? Er de glade og vante til menneskekontakt? Er pensionens ejere og ansatte nogen, som virkelig holder af dyr, som glæder sig ved at omgås dem og har overskud til at tage sig af dem ud over mad og renlighed?

Her kunne vi godt lide den ejer af en hundepension, der sagde: "Hundene skal aktiveres hver dag. Det er helt nødvendigt, for de er jo vante til, at nogen tager sig af dem."

Hun kalder sin nordsjællandske pension "Hundens Hilton" og lægger vægt på, at alle pensionærer får samme luksus-behandling med daglige gå-ture, legetøj på "værelserne", der alle har egen terrasse, og meget mere.

Andre steder er der mulighed for at købe sig til ekstra ydelser som traveture, svømning eller anden særforplejning. Det er jo op til

én selv at bestemme, hvad ens hund eller kat har behov for.

Men kontakten mellem dyr og mennesker må ikke mangle. Uden den bliver ens hund eller kat ikke glad i pensionen.

Stil selv krav - ingen andre gør det

Ovennævnte "hotelværtinde" sagde også noget andet, der er værd at nævne: "Det er vigtigt, at folk har forstand på, hvad de har at gøre med, og virkelig kan sætte sig ind i, hvad en hund føler."

Det turde være en selvfølge, når man driver en hundepension, men det er det ikke.

I dette land kan nemlig hvem som helst åbne en dyrepension. Det kræver ingen uddannelse eller anden dokumentation af, at man forstår sig på dyr. Myndighedernes krav til foretagendet går næsten udelukkende på hensyn til miljøet og naboerne. De hensyn er jo sådan set rimelige nok, men det lader til, at ingen tænker noget videre på dyrene og deres forhold.

Der er ingen, som forlanger, at den, der driver pensionen, har nogen som helst viden om dyr, end-sige forståelse for dem eller kærlighed til dem. Der er ingen krav til, hvem der ansættes, ingen

Hundens Hilton.

regler for, hvor store dyrenes løbegårde eller bokse skal være, om de kan opvarmes, eller hvor ofte de skal rengøres. Der er heller ingen krav om dyrlægekontrol eller forsikringer.

Med mellemrum prøver nogle dyrepensioner at få en slags brancheforening op at stå for med dens hjælp at opstille nogle regler. Men det er ikke lykkedes endnu.

Så derfor er det os kunder, som må stille kravene til de steder, i hvis varetægt vi giver vores familiedyr. Det drejer sig jo om købers marked, så vi kan gøre meget for at holde de dårlige pensioner nede, hvis vi kun vælger de gode - og det bør vi gøre, for vores egen og for dyrenes skyld.

Skulle vi måske ikke unde Mis og Trofast en lige så god ferie, som vi ønsker os selv?